

Rosing: Det lille afsnit i åbningstalen, der vedrører Grønland og grønlandske forhold, er så kort, at det nemt kan drukne i helheden. Det lille afsnit er jo, som i den forrige åbningstale, ikke specificeret, men siger dog efter min mening meget. Det siger først den kendsgerning, at retningslinjerne for den fortsatte udvikling stadig væk er den betænkning, der sidste år blev afgivet af Grønlandsudvalget af 1960, og at regeringen på grundlag heraf og i nøje forståelse med — jeg understreger: i nøje forståelse med — det grønlandske landsråd og det nyoprettede Grønlandsråd vil videreføre udbygningen af det grønlandske samfund, samt at der med dette sigte vil blive fremsat en række forslag i dette folketingsår.

Det må ved denne lejlighed, ligesom jeg har gjort det før ved andre lejligheder, også understreges, at den grønlandske udvikling er akutagtig på mange områder og i den kommende tid — inden for de givne retningslinjer — sandsynligvis vil kræve visse korrektioner, ændringer i prioritetsrækken og indføjelser af visse ordninger eller bevillingssager, som måtte være nødvendige. Det er klart, at man ikke må låse sig fast i de allerede fremsatte forslags enkeltheder, ikke mindst når det drejer sig om ordninger for et folk i udvikling som det grønlandske.

Efterhånden som udviklingen skrider frem, må problemerne jo tages op igen til drøftelse, og det er ikke udelukket, at de nye politiske repræsentanter kan have en anden mening om andre løsninger af problemerne. Det er derfor rigtigt, når statsministeren siger: i nøje forståelse med det grønlandske landsråd og det nyoprettede Grønlandsråd. Med disse ord erklærer regeringen, at den vil lytte til og samarbejde med de to folkevalgte råd i grønlandske sager. Vi takker herfor og håber, at vi i denne erklæring får en god støtte for de kommende forslag, som fremsættes i det høje ting.

På den anden side ved vi tillige, at det er folketinget, der til syvende og sidst har den endelige afgørelse, hvad enten det drejer sig om lovforslag eller bevillingssager, og når den højtærede statsminister i sin åbningstale understreger nødvendigheden af en langtidsplanlægning såvel af de offentlige bygge- og anlægsudgifter som af statens

udgifter og indtægter over en årrække, må dette ses i relation hertil. Dette er jo en nødvendighed, ikke mindst for rigets nordlige del, Grønland, og den udviklingsplan, G 60 i sin betænkning er kommet frem med, og som der for tiden arbejdes videre med i Grønlandsrådet, udtrykker klart, hvor stort behov der er for en videreførelse af vor udvikling i relation dels til befolkningens hurtige forøgelse, dels til intensiveringen af uddannelsen og udbygningen af erhvervene, løsningen af boligproblemet m. v. Selv om vi er klar over rigets nuværende økonomiske stilling og de problemer, der er forbundet hermed, kan vi ikke lade være med at pege på, at en fortsat dæmpning af investeringsaktiviteten i Grønland afgjort vil betyde, at endemålet skubbes flere år frem, og dette vil i længden blive dyrt for staten, når det forsømte senere skal indhentes, for alt bliver jo dyrere med tiden.

I forbindelse med omtalen af de nævnte retningslinjer og langtidsplanlægninger vil jeg igen pege på det ønskelige i, at den sidste instans i grønlandske sager, folketinget, må have mulighed for at lære de grønlandske forholds udvikling at kende ved selvsyn. Det er muligt, at man vil finde det mærkeligt, at et sådant ønske udtrykkes igen fra vor side. Vi mener dog, at denne idé er værd at overveje. Det er klart, at en realisering vil komme til at koste, men alene en orienteringsrejse til Grønland, hvor helt andre forhold hersker, kan være berigende for de ærede medlemmer, som har det sidste ord i vore sager. Vi ved jo med sikkerhed, at der blandt det høje tings medlemmer er interesse herfor.

I fortsættelse heraf vil jeg også efterlyse besøg i Grønland af regeringschefen. Det er jo så langt tilbage som for 12 år siden, at det sidste besøg af den art fandt sted. 12 år er mange i Grønlands udviklingsår. Der sker meget, og der må også ske meget på mange områder. Jeg ved meget vel, at statsministerens tid er kostbar og meget begrænset, og at rigets problemer er meget større end landsdelens og kræver løsning, men selv om vore problemer er lokale, er de dog lige så presserende som andre problemer. Det ville efter min mening være psykologisk sundt og rigtigt for den grønlandske befolkning og en frugtbar orientering for statsministeren, dersom han, eventuelt sam-